

*Julius Caesar
(Needcompany)
Foto Mark Bisaerts*

dagen bijna nooit voor, omdat ik bang ben dat het weer een Roofthoofd-figuur wordt, ook in mijn spelen."

Persoon en personage

Hoe ben jij naar die rol toegestapt? Ook met een bepaald idee over het personage in je achterhoofd?

MS: "De grote vrees voor mij was hoe met die geschoolde acteurs samen te werken."

JL: "Wat ik zo mooi vind bij jou Mil, is dat je er een ongelofelijke angst voor hebt, altijd."

MS: "Dat is niet alleen bij het acteren. Dat is in mijn hele leven zo."

JL: "Dat is precies je kracht. Die angst gebruik je op een hele kundige manier. Hoe moet ik in godsnaam die teksten van Shakespeare zeggen? En dan is het heel mooi dat iemand als Johan Leysen veel bewondering heeft voor de manier waarop Mil bepaalde zinnen zegt. Johan is een acteur die veel luistert naar anderen om bagage op te doen voor zichzelf. Hij stond perplex hoe helder, hoe doodgevoel Mil bepaalde dingen zei. Mil neemt tegenover de tekst van Shakespeare een natuurlijk standpunt in: zo van die tekst staat daar dus zal ik hem zeggen. Terwijl Johan begint te analyseren: als

het dit betekent moet ik het zo zeggen, als het dat betekent dan moet ik hier een pauze laten of even ademen...Mil zegt het gewoon."

MS: "Langs de andere kant leer je natuurlijk als niet geschoolde acteur ook ontzettend veel van de geschoolde acteur. Je hebt veel schrik om te beginnen, omdat je denkt dat zij alles weten."

Heb je je werk nog ervaren als het werken aan een personage, aan een fictieve figuur?

DR: "Ik heb veel meer het gevoel gehad te werken aan een voorstelling. Het werken aan een rol vloeit daar uit voort."

MS: "Een groot gedeelte van het denkwerk is al gedaan door Jan."

JL: "We praten er wel over. De figuur van Cassius kan je zo spelen of zo spelen. Je neemt dus een standpunt in. Maar ik denk niet dat daar zoveel over gezegd moet worden. Dat gebeurt intuïtief. Je denkt: Dirk moet Cassius spelen. En dan begint het."

DR: "Ik heb ook mijn voorkeuren, maar ik zeg die op voorhand niet. Mij interesseert dat iemand een bepaalde voorstelling wil maken en de babbels die we daarover hebben in het café. Als dat intuïtief klopt, dan moet ik niet weten welke rol ik ga spelen. Mijn aan-

vankelijke voorkeur was Antonius. Mij fascineert het waarom iemand mij een bepaalde rol geeft. Ik zal nooit tegen een regisseur zeggen: ik zou die of die rol willen spelen."

JL: "Stel nu dat we morgen zouden zeggen: we gaan verwisselen van rol. Dan zie je een andere Cassius, een andere Brutus, een andere Caesar en toch doe je dezelfde tekst. Ik denk dat dat kan."

Dan ga je toch uit van het idee van een personage?

JL: "Ik bedoel: zoals Dirk Cassius speelt, zo zal Dirk dan Brutus spelen. En dan krijg je toch een andere kijk op Brutus. En toch speel je dezelfde voorstelling. Ik denk dat dat bewijst dat het niet zo belangrijk is hoe je dat personage voor jezelf analyseert."

DR: "Waar ik intuïtief heel erg gevoelig voor ben is hoe de mensen rondom mij spelen. Als Brutus roept dan roep ik bijna nooit. Dat vult mekaar aan. Ik speel mijn rol Cassius zo omdat Johan Brutus zo speelt. Dat is een wisselwerking."

Ik heb bij deze voorstelling de indruk dat iedereen zich sterk bewust is van de fysieke aanwezigheid van de andere acteurs. Iedereen staat voortdurend op de scene, er wordt naar mekaar gekeken, naar mekaar geglimlacht. Het besef van de groep is heel sterk. Iedere actie, iedere repliek laadt zich op aan de groep.

DR: "Niet alle acteurs beseffen dat theater in groep gemaakt wordt. Dat is zo verschrikkelijk aan sommigen acteurs dat ze alleen maar met hun rol bezig zijn, alleen die rol belangrijk vinden en die niet zien als een onderdeel van de voorstelling. En dat heeft niets met persoonlijkheid te maken."

Spelen, niet spelen, vals spelen, ... is dat iets dat ook voor jou opgaat?

MS: "Ik heb altijd het gevoel: ik ben daar niet mee bezig, met theater. Ik speel nu twee jaar en voor een gedeelte is dat nog altijd iets dat buiten mij gebeurt. Ik heb daar nog altijd mijn twijfels over: hoe kan dat nu? Hoe is dat? Hoe moet dat?"

Je vertrekt heel erg vanuit de acteur als persoon. Op de scène zie je ook voortdurend personage en acteur. De acteurs staan naar mekaar te kijken en te glimlachen terwijl dat in de fictieve wereld eigenlijk niet kan.

JL: "Dat was precies de keuze om deze Shakespeare te doen. Het uit-